

LBRIS

We know
books

Seria LEGENDELE DUNEI

Dune. Jihadul Butlerian

Dune. Cruciada mașinilor

Dune. Bătălia Corrinului

Seria PRELUDIUL DUNEI

Dune. Casa Atreides

Dune. Casa Harkonnen

Dune. Casa Corrino

Seria DUNE

Dune

Mântuitorul Dunei

Copiii Dunei

Împăratul-Zeu al Dunei

Ereticii Dunei

Canonicatul Dunei

Vânătorii Dunei

Viermii de nisip ai Dunei

BRIAN HERBERT/KEVIN J. ANDERSON
VIERMII DE NISIP AI
DUNEI

Al optulea volum din seria DUNE

După un plan de FRANK HERBERT

Traducere din limba engleză de

CRISTINA GHIDOVEANU

ARMADA

Cuprins

Douăzeci și unu de ani după evadarea din Canonicat.....	9
Douăzeci și doi de ani după evadarea din Canonicat.....	73
Douăzeci și trei de ani după evadarea din Canonicat	169
Douăzeci și patru de ani după evadarea din Canonicat	263
Epilog.....	549
<i>Mulțumiri</i>	569

„Atâția oameni pe care i-am cunoscut în trecut n-au renăscut încă! Mi-e dor de ei în continuare, chiar dacă nu mi-i aduc aminte. Cuvele axlotl au să remedieze curând acest lucru.“

DOAMNA JESSICA, ghola

La bordul non- navei rătăcitoare *Itaca*, Jessica a asistat la nașterea fiicei ei, dar numai ca observator. În vârstă doar de paisprezece ani, ea și mulți alții se înghesuiau în centrul medical, în timp ce două doctorițe Suk Bene Gesserit din creșa alăturată se pregăteau să extragă fetița micuță dintr-o cuvă axlotl.

— Alia, a murmurat una dintre doctorițe.

Nu era cu adevărat fiica Jessicăi, ci o ghola crescută din celule conservate. Niciunul dintre tinerii ghola de pe non-navă nu era încă „el însuși“. Nu-și recăpătaseră niciuna dintre amintiri, niciunul dintre trecuturi.

Ceva încerca să iasă la suprafață în străfundurile minții și, deși își făcea griji pentru asta ca pentru un dinte care se clatină, Jessica nu-și aducea aminte de prima oară când se născuse Alia. În arhive, citise și recitise relatările legendare generate de biografia lui Muad'Dib. Dar nu-și *amintea*.

Tot ce avea erau imagini din ceea ce învăța: *un sietch uscat și plin de praf pe Arrakis, înconjurată de fremeni. Jessica și fiul ei Paul erau fugari, primiți în mijlocul tribului din deșert. Ducele Leto era mort, asasinat de*

Harkonneni. Însărcinată, Jessica băuse Apa Vieții și schimbase pe vecie fetusul dinăuntrul ei. Din clipa nașterii, Alia originară fusese diferită de toți ceilalți bebeluși, plină de înțelepciune străveche și de nebunie, capabilă să pătrundă în Celelalte Memorii fără să fi trecut prin Agonia Mirodeniei. Monstruozitate!

Asta fusese o altă Alia. Alte vremuri și altă cale.

Acum, Jessica stătea lângă „fiul“ ei, ghola Paul, care era, cronologic, cu un an mai în vârstă decât ea. Paul aștepta, alături de iubita lui fremenă Chani și de ghola în vârstă de nouă ani al unui băiat care, la rândul lui, fusese fiul lor. Într-o versiune anterioară a vieților lor, aceasta fusese familia Jessicăi.

Ordinul Bene Gesserit reînviase aceste personalități istorice ca să ajute în lupta împotriva îngrozitorului Inamic Exterior care îi vâna. Îi aveau pe Thufir Hawat, pe planetologul Liet-Kynes, pe conducătorul fremen Stilgar și chiar pe faimosul doctor Yueh. Acum, după aproape un deceniu de întrerupere a programului ghola, Alia se alăturase grupului. Alții aveau să vină în curând; cele trei cuve axlotl rămase erau însărcinate deja cu trei copii noi: Gurney Halleck, Serena Butler, Xavier Harkonnen.

Duncan Idaho i-a aruncat Jessicăi o privire întrebătoare. Eternul Duncan, cu toate amintirile recuperate din toate viețile lui anterioare... S-a întrebat ce gândea el despre acest nou bebeluș ghola, o bulă din trecut care se înalța către prezent. Cu multă vreme în urmă, primul ghola al lui Duncan fusese consortul Aliei...

Duncan își ascundea bine vârsta; era un bărbat matur, cu păr negru, sărmos. Arăta exact ca eroul prezentat în atât de multe înregistrări de arhivă, începând din vremea lui Muad'Dib, de-a lungul domniei de treizeci și cinci de secole a Împăratului-Zeu și până acum, după încă cinci-sprezece secole.

Cu răsuflarea tăiată și în întârziere, bătrânul Rabin s-a năpustit în camera de nașteri, însoțit de băiatul de doisprezece ani Wellington Yueh. Fruntea tânărului Yueh nu purta tatuajul ca un diamant al faimoasei

Școli Suk. Rabinul bărbos părea să creadă că-l putea salva pe tânărul deșirat de la repetarea crimelor îngrozitoare pe care le comisese în viața anterioară.

În clipa aceea, Rabinul părea furios, așa cum arăta, invariabil, de câte ori se apropia de cuvele axlotl. Din moment ce doctorițele Bene Gesserit nu-l băgau în seamă, bătrânul și-a descărcat supărarea asupra Sheeanei.

— După ani de judecată sănătoasă, ați făcut-o din nou! Când o să învățați să nu-l mai luați în deșert pe Dumnezeu?

După ce primise un vis preștient amenințător, Sheeana declarase suspendarea temporară a proiectului ghola, care fusese pasiunea ei încă de la început. Dar încercările recente de pe planeta Îngrijitorilor și faptul că aproape fuseseră capturați de către vânătorii Inamici, o siliseră să-și reconsidere decizia. Comoara de experiență istorică și tactică pe care o puteau aduce ghola redeșteptați ar fi putut fi cea mai bună armă pe care o poseda non-nava. Sheeana hotărâse să-și asume riscul.

Poate că într-o zi o să fim salvați de Alia, s-a gândit Jessica. Sau de unul dintre ceilalți ghola...

Ispitind soarta, Sheeana făcuse un experiment pe această ghola nenăscută, în efortul de a o face să semene și mai mult cu *acea* Alia. Estimase momentul sarcinii în care Jessica cea originară consumase Apa Vieții și le instruisese pe doctorițele Suk Bene Gesserit să inunde cuva axlotl cu o doză de mirodenie aproape fatală. Să satureze fetusul. Să încerce să recreeze o Monstruozitate.

Jessica se îngrozise la aflarea veștii – prea târziu, când nu mai putea face nimic. Cum avea mirodenia să afecteze copilașul nevinovat? O supradoză de melanj era altceva decât trecerea prin Agonie.

Una dintre doctorițele Suk i-a cerut Rabinului să se țină departe de creșa unde aveau loc nașterile. Încrunțat, bătrânul a întins mâna tremurândă, ca și când ar fi binecuvântat carnea palidă a cuvei.

— Voi, vrăjitoarelor, credeți că aceste cuve nu mai sunt femei, nu mai sunt umane, dar asta încă este Rebecca. Rămâne un copil din turma mea.

— Rebecca a satisfăcut o nevoie vitală, a replicat Sheeana. Toate vointările știa exact ce fac. Și-a acceptat responsabilitatea. Tu de ce nu poți face asta?

Rabinul s-a întors exasperat către tânărul de lângă el.

— Vorbește cu ele, Yueh! Poate că pe tine te ascultă.

Jessica s-a gândit că tânărul înalt și slab părea mai mult intrigat decât infuriat de cuve.

— Ca doctor Suk, a zis el, am adus pe lume mulți copii. Dar niciodată așa. Cel puțin, nu cred. Cu amintirile de gholă încă zăvorâte, uneori sunt cam dezorientat.

— Iar Rebecca e umană, nu doar o mașină biologică de produs melanj și un șir de gholă. Trebuie să vezi asta!

Vocea Rabinului creștea în volum.

Yueh a ridicat din umeri.

— Pentru că m-am născut în același fel, nu pot fi cu totul obiectiv.

Dacă mi-aș recupera amintirile, poate că aș fi de acord cu tine.

— N-ai nevoie de amintirile originare ca să gândești! Poți *gândi*, nu?

— Copilul e gata, i-a întrerupt una dintre doctorițe. Trebuie să-l decantăm acum.

S-a întors către Rabin cu un aer de nerăbdare.

— Lasă-ne să ne facem treaba sau ar putea să pățească ceva și cuva.

Cu un sunet de dezgust, Rabinul și-a croit drum cu umerii afară din creșă. Yueh a rămas în urmă și a continuat să privească.

Una dintre femeile Suk a legat cordonul ombilical. Colega ei mai scundă a retezat cordonul roșu-vinețiu, a spălat bebelușul alunecos, apoi a ridicat-o în aer pe mica Alia. Copilul a scos pe loc un țipăt puternic, ca și cum fusese nerăbdătoare să se nască. Jessica a oftat ușurată când a auzit sunetului sănătos, care i-a spus că, de data asta, fetița nu era o Monstruozitate. Se spunea că nou-născuta Alia cea originară privise lumea cu ochii și inteligența unui adult. Țipătul bebelușului părea normal. Dar s-a oprit brusc.

În timp ce o doctoriță avea grijă de cuva axlotl acum dezumflată, cealaltă a terminat de șters copila și a înfășurat-o într-o păturică. Jessica a simțit o strângere de inimă; ar fi vrut să întindă mâinile și să ia bebelușul în brațe, dar a rezistat impulsului. Avea Alia să înceapă dintr-odată să vorbească, să murmure glasuri din Celelalte Memorii? În schimb, copilul a rotit privirea prin centrul medical, fără să pară că se concentrează.

Alții aveau să-i poarte de grijă Aliei, nu foarte diferit de felul în care Surorile Bene Gesserit luau fetele sub aripa lor ocrotitoare colectivă. Prima Jessica, născută sub supravegherea strictă a expertelor în reproducere, nu cunoscuse niciodată o mamă în sensul tradițional. Nici această Jessica, nici Alia, nici oricare dintre ceilalți copii gholă experimental. Fiica cea nouă avea să fie crescută în comun, într-o societate improvizată, mai degrabă obiect al curiozității științifice decât al iubirii.

— Ce familie ciudată suntem, a șoptit Jessica.

„Ființele umane nu sunt capabile niciodată de acuratețe totală. În ciuda tuturor cunoștințelor și experiențelor pe care le-am absorbit de la nenumărați „ambasadori“ Dansatori-Față, nu ne-am ales decât cu un tablou tulbure. Cu toate acestea, relatările imperfecte ale istoriei umane furnizează puncte de vedere amuzante cu privire la iluziile omenirii.“

ERASMUS, *Consemnări și analize*,

Copie de siguranță #242

In ciuda eforturilor de decenii, mașinile gânditoare nu capturară încă non-nava și prețioasa ei încărcătură. Asta nu a împiedicat totuși hipermintea-computer să-și lanseze enorma flotă de exterminare împotriva restului omenirii.

Duncan Idaho continua să le scape lui Omnius și lui Erasmus, care își aruncau în mod repetat plasa tahionică sclipitoare în spațiul gol, în căutarea prăzii. Capacitatea de ecranare a non-navei împiedica în mod normal să fie văzută, dar, din când în când, urmăritorii prindeau câte ceva, ca o umbră ascunsă în spatele tufărișului. La început, vânătoarea fusese o provocare, dar acum hipermintea devenea din ce în ce mai frustrată.

— Iar ai pierdut nava, a tunat Omnius prin difuzoarele de pe peretele încăperii centrale, asemănătoare unei catedrale, din metropola tehnologică de pe Synchrony.

— Inexact. Trebuie s-o găsec, înainte s-o pierd.

Erasmus a încercat să-și facă vocea să sune lipsită de griji în timp ce-și transforma pielea de metalfluid și revenea de la deghizarea de bătrână cumsecade la înfățișarea mai familiară de robot cu suprafața ca de platină.

Ca niște trunchiuri de copac arcuite, turlele de metal se înălțau deasupra lui Erasmus și formau o cupolă boltită în interiorul catedralei-mașină. Pe stratul exterior activ al coloanelor licăreau fotoni, scaldând în lumină noul lui laborator. Instalase chiar și o fântână luminoasă care clocotea de lavă, un ornament inutil, dar robotul se complăcea deseori în sensibilitățile lui artistice, cultivate cu grija.

— Ai răbdare. Adu-ți aminte de proiecțiile matematice. Totul este predeterminat frumos.

— Proiecțiile tale matematice ar putea fi mituri, ca orice profeție. De unde știi că sunt corecte?

— Pentru că am spus eu că sunt corecte.

Odată cu lansarea flotei mașinilor, mult-anticipatul Kralizec începuse, în sfârșit. Kralizec... Armageddon... Bătălia de la Capătul Universului... Ragnarok... Azrafel... Sfârșitul Vremurilor... Bezna Înnegurată. Era o vreme a schimbărilor fundamentale, când întregul univers sărea de pe axa sa cosmică. Legendele oamenilor preziseseră un asemenea eveniment cataclismic încă din zorii civilizației. Mai mult, trecuseră deja prin câteva cicluri ale unor asemenea cataclisme asemănătoare: Jihadul Butlerian propriu-zis, jihadul lui Muad'Dib, domnia Tiranului Leto al II-lea. Prin manipularea proiecțiilor computerului și crearea în felul acesta de așteptări în mintea lui Omnius, Erasmus reușise să inițieze cursul evenimentelor care aveau să declanșeze o altă schimbare fundamentală. Profeție și realitate – ordinea lucrurilor chiar nu conta.

Ca o săgeată, toate calculele infinit de complexe ale lui Erasmus, care rulau trilioane de surse de date prin cele mai sofisticate programe, arătau către un singur rezultat: Kwisatz Haderach-ul suprem, oricare-ar fi fost el, avea să determine cursul evenimentelor la sfârșitul Kralizecului. Proiecția dezvăluia că acesta se afla pe non-navă, așa că Omnius voia, firește, ca o

asemenea forță să lupte de partea lui. Prin urmare, mașinile gânditoare aveau nevoie să captureze nava aceea. Primul care avea să exercite controlul asupra Kwisatz Haderach-ului suprem avea să câștige.

Erasmus nu înțelegea pe deplin ce ar fi putut face supraomul când avea să fie descoperit și capturat. Deși robotul studia de multă vreme omenirea, era încă mașină gânditoare, în timp ce Kwisatz Haderach-ul nu era. Noii Dansatori-Față, care se infiltraseră multă vreme în rândurile omenirii și aduseseră informații vitale în Imperiul Sincronizat, se aflau undeva pe la mijloc, ca niște mașini biologice hibride. El și Omnium absorbiseră amândoi atât de multe dintre viețile furate de Dansatorii-Față încât uneori uitau cine erau. Maeștrii tleilaxu originari nu prevăzuseră semnificația ființelor la a căror creare ajutaseră.

Robotul independent știa că tot mai trebuia totuși să-l țină pe Omnium sub control.

— Avem timp. Ai o galaxie de cucerit înainte de a avea nevoie de Kwisatz Haderach-ul de la bordul acelei nave.

— Mă bucur că n-am așteptat să reușești.

Vreme de secole, Omnium își construise forța militară invincibilă. Folosind motoare tradiționale, dar extrem de eficiente, milioanele și milioanele de vehicule ale mașinilor se năpusteau tot înainte și se răspândeau, cucerind sistemele solare unul câte unul. Hipermintea ar fi putut folosi sisteme-surogat de navigație matematică, pe care Dansatorii-Față care-l slujeau le „dăduseră“ Ghildei Spațiale, dar un singur element al tehnologiei Holtzman rămânea pur și simplu de neînțeles. Ceva inefabil de uman se cerea pentru a călători prin spațiul pliat, un „act de credință“ intangibil. Hipermintea n-ar fi recunoscut niciodată că bizara tehnologie îi dădea, la drept vorbind, o stare de... nervozitate.

După o rafală de încăierări de încercare, zidul de nave militare robotice întâlneau și distruseseră rapid lumi-avanpost de frontieră colonizate de oameni. Drone din avangardă cartografiau planetele înainte și distribuiau molimele biologice mortale pe care le crease Erasmus. Până când flota propriu-zisă a mașinilor ajungea la lumea-țintă, acțiunea militară

nu mai era, de multe ori, necesară împotriva unei populații pe moarte. Fiecare bătălie, chiar și ciocnirile cu grupuri izolate de Onorate Matres, era decisivă în aceeași măsură.

Ca să-și facă de lucru, robotul independent a trecut în revistă fluxurile de date care îi fuseseră trimise. Era partea care-i plăcea cel mai mult. Un ochi-de-pază bâzâitor a fâlfâit în fața lui, iar el l-a dat la o parte cu mâna.

— Dacă îmi dai voie să mă concentrez, Omnium, s-ar putea să găsească vreun mod de a ne grăbi avansul împotriva oamenilor.

— De unde știi că n-o să faci încă o greșală?

— Pentru că ai încredere în capacitățile mele.

Ochiul-de-pază s-a îndepărtat în zbor.

În timp ce flota mașinilor zdrobea planetă după planetă, Erasmus a emis instrucțiuni suplimentare pentru roboții invadatori. În timp ce ființele umane infectate zăceau și se zvârcoleau, vomitau și sângerau prin toți porii, cercetașii mașini răscoleau nepăsători baze de date, arhive, biblioteci și alte surse. Era altceva decât informația cernută din viețile alese la întâmplare pe care le asimilaseră Dansatorii-Față.

Cu toate datele proaspete care soseau șuvoi, Erasmus se bucura de luxul de a redeveni savant, așa cum fusese cu multă vreme în urmă. Urmărirea adevărului științific fusese întotdeauna adevărata lui rațiune de a exista. Acum, șuvoiul era mai mare ca niciodată înainte. Bucuros să posedă atâtea informații noi, atâtea date nedigerate, își satura mintea rafinată cu fapte și istorii brute.

După presupusa distrugere a mașinilor gânditoare cu mai mult de cincisprezece milenii în urmă, ființele umane fecunde se răspândiseră, construiseră civilizații și le distruseră. Erasmus era intrigat de felul în care, după Bătălia Corrinului, familia Butler fondase un imperiu și domnise asupra lui sub numele de Corrin vreme de zecă mii de ani, cu câteva întreruperi și interregnuri, doar pentru a fi răsturnată de un conducător fanatic pe nume Muad'Dib.

Paul Atreides. Primul Kwisatz Haderach.

Însă o schimbare mai profundă venise de la fiul lui, Leto al II-lea, numit Împăratul-Zeu sau Tiranul. Un alt Kwisatz Haderach, un hibrid unic de om și vierme de nisip, care impusese o domnie draconică pentru trei mii cinci sute de ani. După asasinarea lui, civilizația umană se spărșese în bucăți. Fugind către capetele îndepărtate ale galaxiei în timpul Dispersiei, oamenii se oțeliseră din cauza privațiunilor, până când cel mai rău soi de ființe umane, Onoratele Matres, dăduseră din întâmplare peste abia înmuguritul imperiu al mașinilor...

Un alt ochi-de-pază scana aceleași înregistrări pe care le citea Erasmus. Omnius a vorbit prin plăcile rezonante din pereți.

— Consider contradicțiile lor, luate drept fapte reale, ca fiind neliniștitoare.

— Neliniștitoare poate, dar fascinante.

Erasmus s-a deconectat de la mulțimea de fișiere istorice.

— Istoriile lor ne arată cum se văd pe ei înșiși și universul din jurul lor. Evident, aceste ființe umane au nevoie de cineva care să preia din nou un control strict.

„De ce e importantă religia? Pentru că doar logica nu este suficientă pentru a convinge o persoană să facă mari sacrificii. Având suficientă fervoare religioasă, oamenii se vor năpusti totuși împotriva unor piedici imposibile și se vor socoti binecuvântați pentru că fac acest lucru.“

MISSIONARIA PROTECTIVA, *Primul Manual*

Doi muncitori de sex masculin au apărut la ușa sălii de consiliu de o ostentație rece, unde Murbella prezida o întâlnire încordată. Cu ajutorul unor suporturi suspensoare, trăgeau între ei un robot mare, nemișcat.

— Maică Comandant? Ai cerut să fie livrat aici.

Mașina de luptă era construită din metal albastru și negru, consolidat cu bare și plăci de blindaj suprapuse. Capul conic conținea un șir de senzori și de sisteme de ochire, iar cele patru brațe puse în mișcare de motoare erau înfășurate în cabluri și completate cu arme. Avariata în timpul unei hărțuiri recente, robotul de luptă avea dăre întunecate de-a curmezișul trunchiului voluminos, în locurile în care exploziile de energii înalte îi făcuseră praf procesoarele interne. Obiectul robotic era deconectat, mort, înfrânt. Dar, chiar și scos din funcțiune, era o sursă de coșmaruri.

Consilierile Murbellei, surprinse în timpul discuțiilor și argumentelor, au făcut ochii mari la vederea mașinii enorme. Toate femeile adunate

purtau salopeta mulată simplă, neagră, a Noni Comunități, urmând un cod de îmbrăcăminte omogenizat care nu îngăduia niciun indiciu al originii lor, fie de Bene Gesserit, fie de Onorată Matre.

Murbella a făcut semn către muncitorii care păreau intimidăți.

— Aduceți obiectul ăla înăuntru, unde putem să-l vedem de fiecare dată când vorbim despre Inamic. O să ne facă bine să ni se amintească de adversarul pe care-l înfruntăm.

Chiar și cu suporturile suspensoare, bărbații asudau în timp ce se chinuiau să aducă mașina în cameră. Murbella a pășit către masivul robot de luptă și a privit sfidătoare în sus, la senzorii lui optici stinși. A privit-o cu mândrie pe fiica sa.

— Basharul Idaho a adus specimenul ăsta aici de la bătălia de la Duvalle.

— Ar trebui trimis la fiare vechi. Sau azvârlit în spațiu, a comentat Kiria, o fostă Onorată Matre inflexibilă. Dacă este încă programat pentru spionaj pasiv?

— A fost curățat cu minuțiozitate, a replicat Janess Idaho.

În calitate de proaspătă comandantă a forțelor militare ale Comunității Surorilor, devenise o tânără foarte pragmatică.

— Un trofeu, Maică Comandant? a întrebat Laera, o Cucernică Maică cu pielea întunecată, care o susținea deseori în tăcere pe Murbella. Sau un prizonier de război?

— E singurul pe care armata noastră l-a găsit intact. Am spulberat patru nave ale mașinilor, înainte de a ne retrage și a le lăsa să distrugă planeta în urma noastră. Își dezlănțuiseră deja molimele pe Ronto și Pital și nu lăsaseră niciun supraviețuitor. Totalul pierderilor de populație se numără cu milioanele.

Duvalle, Ronto și Pital nu erau decât ultimele victime, pe măsură ce armata mașinilor își continua marșul de înaintare prin sistemele de la periferie. Din cauza distanțelor implicate și a forței pure a navelor atacatoare, rapoartele erau schematici și deseori depășite. Refugiații și curierii se revărsau din zonele de conflict și se îndreptau către interior dinspre granițele Dispersiei.

Murbella s-a întors cu spatele la robotul scos din funcțiune și cu fața la Surori.

— Știind că se apropie furtuna, avem opțiunea evacuării, pur și simplu, să abandonăm tot ce-avem. Asta-i calea Onoratele Matres.

Unele dintre Surori au tresărit la auzul comentariului. Cu multă vreme în urmă, Onoratele Matres preferaseră să fugă de Inamic, să se dedea la jafuri în drumul lor, sperând să se mențină cu un pas în fața furtunii. Pentru ele, Vechiul Imperiu nu fusese altceva decât o baricadă grosolană, aruncată în calea Inamicului; speraseră pur și simplu că avea să reziste suficient de mult pentru ca ele să apuce să scape.

— *Sau* putem să ne baricadăm ferestrele, să consolidăm pereții și să rezistăm până trece. Și să sperăm c-o să supraviețuim.

— Asta nu-i o simplă furtună, Maică Comandant, a zis Laera. Repercusiunile se simt deja. Refugiații care încearcă să scape de pe linia frontului copleșesc sistemele de sprijin ale lumilor din al doilea val, care se pregătesc și ele, toate, de evacuare. Oamenii nu vor să stea să lupte.

— Ca șobolanii uzi care se îngămădesc în colțul unei plute gata să se scufunde, a bombănit Kiria.

— Asta o spune Onorata Matre, care a făcut exact același lucru, a comentat Janess de la capătul celălalt al mesei, apoi a încercat să-și acopere comentariul sorbind zgomotos din cafeaua cu mirodenie.

Kiria s-a uitat urât la ea.

— O umbră întunecată în trecutul nostru de Onorate Matres, a replicat Murbella. Prin trufie și prin predispoziția violentă de a lovi întâi și de a înțelege după aceea, târfele au provocat toate aceste probleme.

Scormonind adânc în mintea și istoria proprie, fusese prima care să-și aducă aminte cum surorile ei moarte cu multă vreme în urmă provocaseră prostește mașinile gânditoare.

Kiria era indignată, căci era limpede că încă se asocia cu Onoratele Matres. Murbella găsea acest lucru tulburător.

— Chiar tu ai dezvăluit de ce sunt Onoratele Matres ceea ce sunt, Maică Comandant. Descendente din femei tleilaxu torturate, Cucernice

Maici rătăcite și din câteva Păstrăvăreșe. Aveau tot dreptul să fie răzbunătoare.

— N-aveau niciun drept să fie proaste! s-a răstit Murbella. Un trecut dureros nu le dădea dreptul să se dezlănțuie împotriva a orice întâlneau. Nu-și puteau salva conștiința pretinzând că știau ce fac când au atacat un avanpost al mașinilor și au furat arme pe care nu le-nțelegeau!

A zâmbit slab.

— La drept vorbind, pot înțelege, deși nu să și aprob, răzbunarea împotriva lumilor tleilaxu. Din Celelalte Memorii, știu ce le-au făcut tleilaxu strămoșelor mele... îmi *amintesc* că am fost una dintre abjectele lor cuve axlotl. Dar poți fi sigură că soiul ăsta de violență provocatoare și prost plănuită a adus necazuri nemăsurate rasei umane. Iar acum uite ce avem de înfruntat!

— Cum ne putem întări împotriva furtunii ăsteia, Maică Comandant?

Întrebarea venea de la Accadia, o Cucernică Maică foarte bătrână, care locuia în Arhivele Canonicatului. Accadia aproape că nu dormea nicio dată și îngăduia rareori luminii soarelui să-i atingă pielea pergamentoasă.

— Ce mijloace de apărare avem?

Robotul de luptă mătăhălos părea să-și bată joc de ele din colțul camerei, unde-l lăsaseră bărbații.

— Avem arma religiei. În special *Sheeana*.

— Sheeana nu ne e de niciun folos! a exclamat Janess. Discipolii ei cred c-a murit pe Rakis în urmă cu multe decenii!

Preoții de pe Rakis îi dăduseră cândva multă importanță fetei care le putea da ordine viermilor de nisip. Bene Gesseritul crease o religie de masă în jurul Sheeanei, iar nimicirea Dunei nu făcuse decât să servească scopurile majore ale Comunității Surorilor. După presupusa ei moarte, fata salvată fusese izolată în Canonicat, astfel încât într-o zi să se poată „întoarce din morți“ cu multă zarvă. Însă adevărata Sheeana evadase împreună cu Duncan pe non-navă, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă.

— Nu-i nevoie s-o avem pe *ea* anume. Pur și simplu să găsim Surori care seamănă cu ea și să aplicăm machiajul și modificările faciale necesare.

Murbella și-a atins buzele cu degetele.

— Da, ar trebui să începem cu douăsprezece Sheeane noi. Să le împrăștiem în lumile de refugiați, din moment ce supraviețuitorii strămutați vor fi recruții noștri cel mai ușor de impresionat. Sheeana reînviată va părea să apară peste tot în același timp, mântuitoare, vizionară, conducătoare.

Laera a vorbit pe un ton extrem de rezonabil.

— Testele genetice vor arăta că impoștorele acelea nu sunt Sheeana. Planul o să se întoarcă împotriva noastră odată ce oamenii vor vedea că încercăm să-i păcălim.

Kiria se gândise deja la soluția evidentă.

— Putem pune doctori Bene Gesserit, doctori Suk, să facă testele... și să mintă pentru noi.

— De asemenea, nu subestimați cel mai mare avantaj pe care-l avem.

Murbella a ridicat mâna ca un cerșetor care cere de pomană.

— Oamenii *vor* să creadă. Vreme de mii de ani, Missionaria Protectiva a țesut credințe religioase în rândul populațiilor. Acum trebuie să folosim tehnicile astea nu doar pentru propria protecție, ci și ca pe o armă funcțională, un mijloc de a influența armate. Să nu mai fie doar o forță pasivă și protectoare, ci una activă. Missionaria *agresivă*!

Celorlalte femei, în special Kiriei, păru să le placă ideea. Accadia s-a încruntat la foile ei de cristal ridulian, ca pentru a încerca să găsească răspunsuri profunde, scrise în literele dense.

Murbella a aruncat o privire sfidătoare la robotul de luptă.

— Cele douăsprezece Sheeane vor duce cu ele mirodenie din rezervele noastre. Fiecare va distribui cantități exorbitante de melanj, în timp ce-și face declarațiile. Va spune că Shaitan i-a zis într-un vis că mirodenia va curge iar, în curând. Deși Rakis a ars, la fel de moartă ca Sodoma și Gomora, în altă parte vor apărea noi Dune. Sheeana o să le promită asta.

Cu ani în urmă, grupuri de Cucernice Maici fuseseră trimise într-o Dispersie secretă; luaseră nave și păștrăvi de nisip esențiali, ca să însămânțeze alte planete și să creeze și mai multe lumi deșertice pentru viermii de nisip.

— Profeți falși și apariții ale mântuitorului. S-a mai făcut.

Vocea Kiriei părea plictisită.

— Explică ce beneficii ne va aduce asta.

Murbella i-a aruncat un zâmbet calculat.

— O să profităm de superstițiile care-or să se răspândească frenetic.

Oamenii cred că trebuie să îndure o vreme de nenorociri, un ciclu la fel de vechi ca cele mai multe religii arhaice, cu mult înainte ca Prima Mare Mișcare sau Hagialâcul Zensunnit. Așa că modelăm credința asta în propriul folos. Mașinile gânditoare sunt marele rău pe care trebuie să-l înfrângem înainte ca omenirea să-și culeagă răsplata.

S-a întors către bătrâna conducătoare a Arhivelor și a spus:

— Accadia, citește tot ce poți găsi despre Jihadul Butlerian și despre cum și-a condus trupele Serena Butler. La fel și în privința lui Muad'Dib. Am putea spune chiar că Tiranul a început să ne pregătească pentru asta. Studiază-i scrierile, scoate secțiuni din context ca să ne sprijine mesajul, astfel ca oamenii să fie convinși că acest ultim conflict universal a fost prezis în tot acest timp: *Kralizec*. Dacă vor crede în profeții, vor continua să lupte mai departe, multă vreme după ce orice speranță rațională ar trebui să fi fost spulberată.

L-a făcut semn femeilor să-și vadă de treburi.

— Între timp, am aranjat o întâlnire cu ixienui și cu Ghilda. Din moment ce Richese e distrusă, o să cer să-și dedice capacitățile de producție efortului nostru de război. Avem nevoie de fiecare fărâmă de rezistență pe care o poate aduna rasa umană.

În drum spre ieșire, Accadia a întrebat:

— Și dacă profețiile acelea vechi se dovedesc corecte? Dacă acestea chiar sunt Vremurile din Urmă?

— Atunci eforturile noastre sunt cu atât mai mult justificate. Și luptăm încă. E tot ce putem face.

Cu fața către robot, Murbella i-a vorbit ca și cum mintea mașinii ar fi putut încă s-o audă.

— Și așa o să te înfrângem.

„Sunt păstrătorul unor cunoștințe tainice și al unor secrete fără număr. Nu vei ști niciodată ce știu eu! Mi-ar fi milă de tine, dacă n-ai fi necredincios.“

Miraj pe drumul Shariatului, o scriere apocrifă tleilaxu

In enormul transspațial al Ghildei, niciun pasager nu ar fi bănuțit vreodată ce făceau chiar sub nasul lor Navigatorul și Maestrul lui tleilaxu captiv.

Prin faptul că țineau rezervele de melanj ca mijloc de șantaj, vrăjitoarele Bene Gesserit înghesuiseră Ghilda Spațială într-un colț și o siliseră să aleagă alternative drastice. Pusă în fața extincției din cauza lipsei de mironenie, facțiunea Navigatorilor îl îndemna pe Waff să accelereze terminarea sarcinii. Maestrul tleilaxu simțea și el nevoia să se grăbească, din moment ce și el se confrunța cu propria extincție, deși din motive diferite.

Waff s-a întors cu spatele la lentila de observație și a consumat pe furiș încă o doză de melanj. Pudra asemănătoare cu scorțișoara fusese furnizată strict pentru scopuri științifice. A atins cu limba și buzele substanța arzătoare și a închis ochii în extaz. O cantitate atât de mică, doar un pic, era de-ajuns ca să cumperi o casă într-una dintre colonii zilele astea! Bărbatul tleilaxu a simțit cum energia aleargă din nou prin trupul

lui suferind. Edrik n-avea să-i poarte pica pentru acest strop de melanj care-l ajuta să gândească limpede.

În mod normal, Maeștrii tleilaxu trăiau de la un corp la altul, într-un lanț de nemurire format din ghola. Învățaseră răbdarea și planificarea pe termen lung din Marea Credință. Nu trăise însuși Mesagerul lui Dumnezeu trei milenii și jumătate? Dar tehnici interzise acceleraseră creșterea acestui Waff în cuva axlotl. Celulele trupului îi ardeau prin viață ca flăcările printr-o pădure și-l împinseseră în goană de la naștere, prin copilărie, până la maturitate în doar câțiva ani. Recuperarea memoriei lui Waff fusese imperfectă, recăpătase doar fragmente ale vieții și cunoștințelor lui trecute.

Scăpat din ghearele Onoratorilor Matres, Waff fusese silit să se refugieze la facțiunea Navigatorilor. Din moment ce Edrik și colegii lui îi finanțaseră din start renașterea, de ce să nu le ceară lor azil? Deși omulețul nu-și amintea cum să creeze melanj în cuve axlotl, pretindea că poate face imposibilul, să readucă la viață viermii de nisip presupus dispăruți. O soluție mult mai spectaculoasă și mai necesară.

În laboratorul izolat de pe transspațial, Edrik furnizase toate uneltele de cercetare necesare, tot echipamentul tehnic și materialul genetic brut de care ar fi putut avea nevoie. Waff făcea ceea ce cereau Navigatorii. Recrearea viermilor magnifici, care fuseseră exterminați pe Rakis oferea, în același timp, posibilitatea de a fabrica mirodenie și de a-și reînvia Profetul.

Trebuie să fac asta! Eșecul nu e o opțiune!

Cu maturizarea sa accelerată, Waff avea să rămână la apogeu – sănătate maximă, mintea cea mai ascuțită – numai pentru încă puțină vreme. Înainte să înceapă degenerarea rapidă inevitabilă, avea multe de realizat. Responsabilitatea teribilă îl îmboldea.

Concentrează-te, concentrează-te!

S-a cățarat pe un scaun și a examinat un rezervor cu pereți de plaz plin cu nisip adus chiar de pe Rakis. *Dune*. Din cauza semnificației religioase a planetei, pelerinii care nu-și permiteau tranzitul interplanetar se mulțumeau cu relicve, fragmente de piatră cioplite din ruinele palatului original al lui Muad'Dib sau petice de țesătură de mirodenie brodate cu vorbele lui

Leto al II-lea. Până și cel mai sărac dintre discipolii evlavioși voiau o mostră de nisip rakian, ca să-și poată pudra degetele și să se închipuie mai aproape de Zeul Fraționat. Navigatorii adunaseră sute de metri cubi de nisip rakian autentic. Deși se îndoia că originea grăunțelor de nisip ar avea vreun efect asupra testelor legate de viermii de nisip, Waff prefera să elimine orice variabilă accidentală.

S-a aplecat deasupra rezervorului, și-a umplut gura cu salivă și a dat drumul unei picături să stropească nisipul moale. Ca niște pești piranha într-un acvariu, sub suprafață au fojgăit forme care se învoldurau să prindă umezeala invadatoare. Altundeva, cu multă vreme în urmă, scuiatul, împărțirea apei personale a cuiva, fusese un semn de respect printre fremeni. Waff îl folosea ca să aducă păstrăvii de nisip la suprafață.

Micii făuritori. Specimene de păstrăvi de nisip, mult mai prețioase chiar și decât nisipul Dunei.

Cu ani în urmă, Ghilda interceptase o navă secretă a Bene Gesseritului cu păstrăvi de nisip în cală. Când vrăjitoarele de la bord refuzaseră să-și explice misiunea, fuseseră ucise toate, păstrăvii de nisip, confiscați, iar Canonicatul habar n-avusese.

Aflând că Ghilda avea în posesie câțiva dintre vectorii imaturi de păstrăvi de nisip, Waff îi ceruse pentru munca lui. Deși nu-și aducea aminte cum să creeze melanj în cuvele axlotl, experimentul acesta avea un potențial mult mai mare. Prin reînvierea viermilor, putea să readucă nu numai mirodenia, ci și pe Profet însuși!

Fără să se teamă de păstrăvul de nisip, a întins mâna mică în bazin. A apucat una dintre creaturile cu piele groasă și elastică și a scos-o în timp ce se zbătea. Simțind umezeala transpirației lui Waff, păstrăvul i s-a înfășurat în jurul degetelor, palmei și încheieturilor. A atins și a împuns suprafața moale, remodelând marginile.

— Păstrăvior de nisip, ce secrete ascunzi pentru mine?

A strâns pumnul, iar creatura i s-a întins în jurul pumnului, formând o mânășă gelatinoasă. Simțea cum i se usca pielea.